

漫画拼音读物

精彩成语故事

编著 林 曦
绘画 郭文华

JINGCAI CHENGYU
GUSHI YIBAI PIAN

100
篇

重庆出版社

目 录

爱莫能助	1	分道扬镳	50
按图索骥	4	高山流水	53
暗箭伤人	6	割席绝交	56
拔苗助长	9	邯郸学步	58
半途而废	11	狐疑不决	60
杯弓蛇影	14	画龙点睛	62
病人膏肓	16	画蛇添足	64
不堪回首	19	黄粱一梦	66
草木皆兵	22	挥汗如雨	68
乘龙佳婿	25	悔过自新	71
乘兴而来	28	鸡鸣狗盗	74
宠辱不惊	30	江郎才尽	77
唇亡齿寒	33	解铃系铃	79
大腹便便	36	井底之蛙	81
道听途说	38	刻舟求剑	84
得过且过	40	空前绝后	86
得意洋洋	43	蓝田生玉	89
点石成金	45	滥竽充数	92
东窗事发	47	狼狽为奸	94

老马识途	96	熟能生巧	162
黎丘丈人	98	水滴石穿	164
梁上君子	100	死灰复燃	166
量体裁衣	102	螳螂捕蝉	169
洛阳纸贵	105	天衣无缝	172
盲人瞎马	108	铁杵成针	174
毛遂自荐	110	同病相怜	176
孟母三迁	113	推敲推敲	178
名落孙山	115	望梅止渴	181
牛衣对泣	118	危如累卵	183
怒发冲冠	120	味如鸡肋	186
呕心沥血	123	卧薪尝胆	189
破镜重圆	125	无价之宝	192
起死回生	127	物以类聚	194
千里送鹅毛	130	相煎何急	197
黔驴技穷	132	相依为命	200
请君入瓮	134	胸有成竹	203
人面桃花	137	掩耳盗铃	205
塞翁失马	140	叶公好龙	207
三令五申	142	夜郎自大	209
三人成虎	145	一箭双雕	211
三纸无驴	148	一鸣惊人	214
杀鸡取卵	150	一去不复返	217
姗姗来迟	152	一叶障目	220
拾人牙慧	155	一字之师	223
世外桃源	157	疑神疑鬼	225
首鼠两端	159	亦步亦趋	227

余音绕梁·····	229	凿壁偷光·····	238
鱼目混珠·····	231	纸上谈兵·····	240
欲速不达·····	233	至死不悟·····	243
月下老人·····	235	专心致志·····	245

爱莫能助

ài mò néng zhù

míng féng mèng lóng jǐng shì tōng yán wáng ān shí sān
明·冯梦龙《警世通言·王安石三

nán sū xué shì jiǎng shù le zhè yàng yí gè gù shì
难苏学士》讲述了这样一个故事：

sòng cháo wén xué jiā sū dōng pō zài zài xiāng wáng ān shí shòu
宋朝文学家苏东坡在宰相王安石手

xià dāng mén shēng shí zì shì cái gāo cōng huì bù gòu xū xīn jǐn
下当门生时，自恃才高聪慧，不够虚心谨

shèn yǒu yí cì qián qù bài jiàn lǎo shī qià féng wáng ān shí
慎。有一次前去拜见老师，恰逢王安石

wū xiū wèi xǐng zhǐ dé zài shū fáng děng hòu sū dōng pō jiàn
午休未醒，只得在书房等候。苏东坡见

lǎo shī shū zhuō sù jiǎn shàng tí yǒu yǎng jú yì shī xī fēng
老师书桌素笺上题有《咏菊》一诗：“西风

zuó yè rù yuán lín chuī luò huáng huā mǎn dì jīn biàn xìng zhì
昨夜入园林，吹落黄花满地金。”便兴致

suǒ fā zì yǐ wéi shì dì tí bǐ xù shī liǎng jù qiū huā
所发，自以为是地提笔续诗两句：“秋花

bù bǐ chūn huā luò shuō yǔ shī rén zǐ xì yín tí wán shī
不比春花落，说与诗人仔细吟。”题完诗，

biàn lí qù le qí bù zhī hú běi huáng zhōu jú huā shì sān yuè
便离去了，其不知湖北黄州菊花是三月

luò bàn
落瓣。

wú xiū hòu wáng ān shí qǐ lái kàn dào sū dōng pō xiě
 午休后，王安石起来，看到苏东坡写
 xià de shī jù wèi jiào xùn tā biàn zòu míng huáng shàng biān sū dōng
 下的诗句，为教训他，便奏明皇上贬苏东
 pō wéi huáng zhōu tuán liàn fù shǐ sū dōng pō míng zhī xù shī chù
 坡为黄州团练副使。苏东坡明知续诗触
 fàn le lǎo shī ér biǎn guān dàn bù de bù qián qù xiè ēn sū
 犯了老师而贬官，但不得不前去谢恩。苏
 dōng pō bài jiàn le lǎo shī wáng ān shí duì sū dōng pō shuō zì
 东坡拜见了老师，王安石对苏东坡说：“子
 zhān zuǒ qiān huáng zhōu nǎi shèng shàng zhǔ yì lǎo fū ài mò néng
 瞻左迁黄州，乃圣上主意，老夫爱莫能
 zhù zǐ zhān mò cuò guài lǎo fū fǒu sū dōng pō gǎn máng huí
 助，子瞻莫错怪老夫否？”苏东坡赶忙回
 dá shuō wǎn shēng zì zhī cái lì bù jí qǐ gǎn yuàn lǎo tài
 答说：“晚生自知才力不及，岂敢怨老太
 shī wáng ān shí xiào dào xī nǐ dào le huáng zhōu rèn
 师！”王安石笑道：“希你到了黄州，认
 zhēn xué xī yǐ zēng zhǎng zhī shi sū dōng pō diǎn tóu bài
 真学习，以增长知识。”苏东坡点头，拜
 cí ér qù
 辞而去。

sū dōng pō dào huáng zhōu hòu jiāng jìn yí nián yì tiān zhèng
 苏东坡到黄州后将近一年，一天，正
 dāng chóng yáng jié zhī hòu lián rì dà fēng fēng tíng xī le tā
 当重阳节之后，连日大风，风停息了，他
 dào hòu yuán shǎng jú zhī pàn mǎn dì pū jīn zhī shàng quán wú yì
 到后园赏菊，只见满地铺金，枝上全无一
 duǒ jīng de mù dèng kǒu dāi bàn shàng wú yǔ zhè shí cái zhēn
 朵，惊得目瞪口呆，半晌无语。这时才真
 zhèng xǐng wù dào zì jǐ cuò guài le lǎo shī jīn hòu yí dìng qiè
 正醒悟到自己错怪了老师，今后一定切
 jì bù kě qīng yì xiào rén yí nián rèn qī mǎn hòu sū dōng pō
 记不可轻易笑人！一年任期满后，苏东坡

dào jīng bài fú yú dì xiàng lǎo shī péi zuì wáng ān shí yīn
到京拜服于地，向老师赔罪。王安石因
zhòng qí cái nǎi chóng zòu huáng shàng huī fù le sū dōng pō de
重其才，乃重奏皇上，恢复了苏东坡的
hàn lín xué shì de guān zhí
翰林学士的官职。

ài mò néng zhù biǎo shì suī rán xīn lǐ duì rén tóng qíng
“爱莫能助”表示虽然心里对人同情，
yuàn yì bāng zhù dàn xiàn yú lì liàng hé tiáo jiàn wú fǎ bàn dào
愿意帮助，但限于力量和条件无法办到。

按图索骥

àn tú suǒ jì

míng yáng shèn yì lín tà shān zhōng jì xù le zhè yàng
明·杨慎《艺林伐山》中记叙了这样

yī zé gù shì
一则故事：

chuán shuō chūn qiū shí dài qín guó yǒu yí gè shí mǎ néng
传说春秋时代，秦国有一个识马能

shǒu míng jiào sūn yáng rén men chēng tā wéi bó lè tā xiě le
手，名叫孙阳，人们称他为伯乐。他写了

xiàng mǎ jīng yì shū zài tā nián lǎo de shí hòu tā de
《相马经》一书。在他年老的时候，他的

ér zǐ hěn xiǎng jiāng zhè mén jì néng jì chéng xià lái yǐ miǎn shī
儿子很想将这门技能继承下来，以免失

chuán yú shì tā bǎ fù qín xiě de xiàng mǎ jīng bèi de làn
传。于是，他把父亲写的《相马经》背得烂

shú xiàng mǎ jīng shàng shuō qiān lǐ mǎ shì é tóu lóng
熟。《相马经》上说：“千里马是额头隆

qǐ shuāng yǎn tū chū tǐ zǐ rú lè qǐ de jiǔ qū
起，双眼突出，蹄子如累起的酒曲。”

tā jiù àn zhào zhè yí tiáo chū qù xiàng mǎ mǎn yǐ
他就按照这一条出去“相马”，满以

wéi xué dào le běn lǐng néng zhǎo dào hǎo mǎ zhǎo lái zhǎo qù
为学到了本领能找到好马。找来找去，

bīng yǔ xiàng mǎ jīng yí yī duì zhào jié guǒ tā xiàn le yí
并与《相马经》一一对照，结果发现了一

zhī lài hā ma xiǎo xīn de zhuō huí qù xìng chōng chōng de xiàng
只癞蛤蟆，小心地抓回去，兴冲冲地向
fù qīn bīng bào hǎo bù róng yì zhǎo dào yī pǐ hǎo mǎ é
父亲禀报：“好不容易找到一匹好马，额
tóu hé shuāng yǎn yǔ nǐ shū shàng shuō de chà bu duō zhǐ shì tí
头和双眼与你书上说的差不多，只是蹄
zǐ bù tài yí yàng bó lè zhī dào ér zǐ yǔ bèn biàn zhuǎn
子不太一样。”伯乐知道儿子愚笨，便转
nù ér cháo xiào zhe shuō kě xī zhè pǐ mǎ tài xǐ huān tiào le
怒而嘲笑着说：“可惜这匹马太喜欢跳了，
yòu bù néng yòng lái lā chē
又不能用来拉车。”

àn tú suǒ jì yǎn biàn wéi chéng yǔ bǐ yǔ zuò shì
“按图索骥”演变为成语，比喻做事
qíng jī xiè gōu ní yú fǎ bù néng líng huó biàn tōng
情机械、拘泥于法，不能灵活变通。

暗箭伤人

àn jiàn shāng rén

zuǒ zhuàn zhōng jì zài le zhè yàng yí gè gù shì
《左传》中记载了这样一个故事：

chūn qiū shí dài gè zhū hóu guó zhī jiān bù duàn fā shēng
春秋时代，各诸侯国之间不断发生
zhēng duó bà quán tūn bìng ruò xiǎo de zhàn zhēng yí cì zhèng
争夺霸权、吞并弱小的战争。一次，郑
zhuāng gōng dà suàn qù gōng dá xǔ guó chū zhēng qián zhèng zhuāng gōng
庄公打算去攻打许国。出征前，郑庄公
xià lìng ràng yǐng kǎo shū wéi dà jiàng gōng sūn zǐ dū hé xiá shū
下令让颖考叔为大将，公孙子都和瑕叔
yíng wéi fù jiàng gōng sūn zǐ dū xīn lǐ hěn bù fú qì tā
盈为副将。公孙子都心里很不服气，他
yī xiàng yǔ yǐng kǎo shū yǒu máo dùn kàn bù qǐ yǐng kǎo shū zhè
一向与颖考叔有矛盾，看不起颖考叔，这
cǐ gèng ràng tā jī hèn zài xīn
次更让他嫉恨在心。

gōng chéng zhàn dòu dà xiàng le yǐng kǎo shū shēn xiān shì zú
攻城战斗打响了，颖考叔身先士卒，
dǎi lǐng zhe jiàng shì chōng shā zài qián yì jǔ shā le xǔ guó de
带领着将士冲杀在前，一举杀了许国的
dà jiàng lì le tóu gōng xǔ guó jūn duì jiàn dī dǎng bù zhù
大将，立了头功。许国军队见抵挡不住，
chè huí chéng zhōng jiǎn shǒu bù zhàn yǐng kǎo shū biàn mìng lìng shì
撤回城中，坚守不战。颖考叔便命令士

bīng biān gōng dǎ biān yòng tǔ zhù tái yǐ biàn tiào qiáng jìn gōng gōng
兵边攻打边用土筑台，以便跳墙进攻。攻
chéng zhàn dòu jìn xíng de shí fēn jī liè gāo tái lèi hǎo hòu yǐng
城战斗进行得十分激烈，高台垒好后，颖
kǎo shū fèn yǒng dāng xiān shǒu wǎ dà qí yí gè jiàn bù tiào
考叔奋勇当先，手握大旗，一个箭步，跳
shàng le chéng qiáng gōng sūn zǐ dū yí kàn yǐng kǎo shū yòu yào lì
上了城墙，公孙子都一看，颖考叔又要立
dà gōng yí gǔ jí dù de huǒ yǎn cóng xīn zhōng shēng qǐ yú shì
大功，一股嫉妒的火焰从心中升起，于是
hùn zài xiàng qián chōng de duì wǔ lǐ qiǎo qiǎo de bā chū yí zhī
混在向前冲的队伍里，悄悄地拔出一支
jiàn lái tōu tōu duì zhe yǐng kǎo shū shè qù zhè zhī lěng jiàn zhèng
箭来，偷偷对着颖考叔射去，这支冷箭正
zhòng yǐng kǎo shū de hòu xīn yǐng kǎo shū lián rén dài qí shuāi xià
中颖考叔的后心，颖考叔连人带旗摔下
chéng tóu lì jí shēn wáng xià shū yíng yǐ wéi shì xǔ guó jūn
城头，立即身亡。瑕叔盈以为是许国军
duì shā de ná qǐ nà miàn qí zhì dài lǐng shì bīng fèn lì pīn
队杀的，拿起那面旗帜，带领士兵奋力拼
shā zhōng yú gōng xià le chéng chí xǔ guó guó jūn zhuāng bàn chéng
杀，终于攻下了城池，许国国君装扮成
lǎo bǎi xìng táo dào le wèi guó
老百姓逃到了卫国。

yǐng kǎo shū de sǐ yīn qǐ zhèng zhuāng gōng hé jiāng shì men de
颖考叔的死引起郑庄公和将士们的
yí huò yīn wéi jiàn shì cóng hòu xīn chuān guò qù de jiù wèn gōng
疑惑，因为箭是从后心穿过去的，就问公
sūn zǐ dū gōng sūn zǐ dū zuò zéi xīn xū shén qíng jǐn zhāng
孙子都。公孙子都做贼心虚，神情紧张，
hán hú qí cí gèng yīn qǐ zhèng zhuāng gōng huái yí bì wèn zhī
含糊其辞，更引起郑庄公怀疑，逼问之
xià zhǐ hǎo cóng shí zhāo le rán hòu biàn zì shā le
下，只好从实招了，然后便自杀了。

gēn jù zhè gè gù shì rén men yòng àn jiǎn shāng rén
根据这个故事，人们用“暗箭伤人”

zuò chéng yǔ bǐ yǔ zài bèi hòu yòng yīn xiǎn de shǒu duǎn shāng hài rén
作成语，比喻在背后用阴险的手段伤害人。

拔苗助长

bá miáo zhù zhǎng

zài gǔ dài sòng guó yǒu yí gè nóng fū měi tiān dōu dào
在古代，宋国有一个农夫，每天都到
tián lǐ shì nóng zhuāng jiā kàn zhe tián lǐ de hé miáo suī rán zhǎng
田里侍弄庄稼，看着田里的禾苗虽然长
de zhuó zhuàng dàn sì hū bǐ bié rén jiā de hé miáo ái yú shì
得茁壮，但似乎比别人家的禾苗矮，于是
tā xiàn dì lǐ de yāng miáo zhǎng de tài màn jiù xià tián jiāng yāng
他嫌地里的秧苗长得太慢，就下田将秧
miáo yí kē yí kē bá gāo yì zhí nòng dào rì luò xī shān lèi
苗一棵一棵拔高，一直弄到日落西山，累
de yāo suān tuǐ tòng hàn shuǐ lín lín xīn zhōng què shí fēn gāo xìng
得腰酸腿痛，汗水淋淋，心中却十分高兴。
kàn kàn zì jiā tián lǐ de hé miáo bǐ bié rén jiā tián lǐ de hé
看看自家田里的禾苗比别人家田里的禾
miáo gāo chū xǔ duō gǎn dào fēi cháng xīn wèi
苗高出许多，感到非常欣慰。

tā tuō zhe pí lǎo de shēn tǐ huí dào jiā lǐ dé yì
他拖着疲劳的身体回到家里，得意
yáng yáng de duì jiā lǐ rén shuō jīn tiān kě bǎ wǒ lèi huài
洋洋地对家人说：“今天可把我累坏
le wǒ jiào hé miáo zhǎng gāo le jǐ cùn tā de ér zǐ tīng
了，我叫禾苗长高了几寸。”他的儿子听
le hěn shì jīng qí jí jí máng máng pǎo dào tián lǐ qù kàn kàn
了很是惊奇，急急忙忙跑到田里去看，看

dào xiān qián zhuó zhuàng de yīng miáo xiàn zài què dā lā zhe nǎo dai
到先前茁壮的秧苗现在却牵拉着脑袋，
qì de zhí duǒ jiǎo dàn què xiǎng bù chū shén me hǎo de bàn fǎ
气得直跺脚，但却想不出什么好的办法，
zhǐ néng qǐ qiú hé miáo néng huǎn guò lái
只能祈求禾苗能缓过来。

dì èr tiān yì zǎo quán jiā jí máng pǎo dào tián lǐ qù
第二天一早，全家急忙跑到田里去，
yí kàn hé miáo quán dōu sǐ le quán jiā yí nián de kǒu liáng huà
一看禾苗全都死了，全家一年的口粮化
wéi pào yǐng dōu fēi cháng shāng xīn nóng fū yě wèi zì jǐ yú chǔn
为泡影，都非常伤心，农夫也为自己愚蠢
de jǔ dòng dài lái de yán zhòng hòu guǒ gǎn dào fēi cháng de hòu huǐ
的举动带来的严重后果感到非常的后悔
hé nán guò
和难过。

zhè gè chéng yǔ de yì sī shì jiāng miáo bá qǐ zhù qí
这个成语的意思是将苗拔起，助其
shēng zhǎng bǐ yù bù gù shì wù fā zhǎn de kè guān guī lǜ
生长。比喻不顾事物发展的客观规律，
qiáng qiú sù
强求速
chéng jié
成，结
guǒ zhǐ néng
果只能
jiāng shì qing
将事情
bàn huài
办坏。

半途而废

bàn tú ér fèi

hóu hàn shū lè yáng zǐ qī zhuàn jiǎng shù le zhè yàng
《后汉书·乐羊子妻传》讲述了这样

yí gè gù shì
一个故事：

zhàn guó shí yǒu yí gè jiào lè yáng zǐ de rén yǒu
战国时，有一个叫乐羊子的人。有
yí cì zài lù biān shí dào yí kuài jīn zī jiù gǎn kuài ná huí
一次，在路边拾到一块金子，就赶快拿回
jiā gāo xìng de gěi qī zǐ kàn kě tā qī zǐ sì hū bìng bù
家高兴地给妻子看，可他妻子似乎并不
gāo xìng xīn lǐ àn àn wèi zhàng fu de rén pǐn dān xīn jiù duì
高兴，心里暗暗为丈夫的人品担心，就对
zhàng fu shuō dāng nián kǒng zǐ fēi cháng kǒu kě jīng guò dào
丈夫说：“当年孔子非常口渴，经过‘盗
quán shí yīn wèi yàn wù dào quán de míng chēng ér bù kěn
泉’时，因为厌恶‘盗泉’的名称，而不肯
hé yì kǒu shuǐ nǐ zěn néng jiǎn le bié rén de dōng xī ér jù
喝一口水，你怎能捡了别人的东西而据
wéi jǐ yǒu ne lè yáng zǐ tīng le gǎn dào shí fēn cán kuì
为己有呢？”乐羊子听了感到十分惭愧，
lián máng bǎ jīn zī fàng huí dào le yuán chù
连忙把金子放回到了原处。

hòu lái lè yáng zǐ zài qī zǐ gǔ lì xià lí kāi jiā
后来，乐羊子在妻子鼓励下，离开家

xiāng dào bié de guó jiā qù qiú xué lè yáng zǐ qī zī zài
乡，到别的国家去求学。乐羊子妻子在
jiā shì lǎo rén xīn qín láo zuò hěn kuài yì nián guò qù
家侍奉老人，辛勤劳作。很快，一年过去
le zhè tiān lè yáng zǐ qī zī zhèng zài jiā mǎi tóu zhī bù
了。这天，乐羊子妻子正在家埋头织布，
lè yáng zǐ tū rán huí lái le tā qī zī jīng xǐ de wèn dào
乐羊子突然回来了，他妻子惊喜地问道：

xué yè wán chéng le ma lè yáng zǐ yáo yáo tóu shuō hái
“学业完成了吗？”乐羊子摇摇头说：“还
zǎo ne wǒ zhǐ shì chū mén shí jiān tài cháng le guà niàn nǐ
早呢！我只是出门时间太长了，挂念你
men cái huí lái kàn kàn tā qī zī tīng wán zhuǎn guò shēn ná
们，才回来看看。”他妻子听完，转过身拿
qǐ yì bǎ dāo cháo zhī bù jī shàng hái wèi zhī wán de sī bù
起一把刀，朝织布机上还未织完的丝布
yì huà sī bù jiù yì dāo liǎng duàn le
一划，丝布就一刀两断了。

lè yáng zǐ kàn zhe duàn le de sī bù hěn shì wǎn xī
乐羊子看着断了的丝布很是惋惜，
lè yáng zǐ qī zī kěn qiè de shuō zhè xiē sī bù shì yàng cān
乐羊子妻子恳切地说：“这些丝布是用蚕
jiàn chōu chéng sī zài yì gēn yì gēn de jī lěi qī lái bù zhī
茧抽成丝，再一根一根地积累起来，不知
yào yòng duō shǎo sī cái néng zhī chéng yì pǐ bù xiàn zài bǎ tā
要用多少丝才能织成一匹布，现在把它
gé duàn le jiù qián gōng jìn qì wú fǎ zhī chéng wán zhěng de bù
割断了，就前功尽弃，无法织成完整的布
pǐ le zhè bái bái làng fèi le duō shǎo shí jiān hé jīng lì a
匹了，这白白浪费了多少时间和精力啊！
nǐ zài wài qiú xué yě yīng dāng rì jī yuè lèi bù duàn zēng jìn
你在外求学，也应当日积月累，不断增进，
cái néng huò dé zuì hòu chéng gōng rú guǒ xué le yì bàn jiù pǎo
才能获得最后成功。如果学了一半就跑

huí jiā zhè yǔ gē duàn de zhè pǐ bù yǒu shén me qū bié ne?
回家，这与割断的这匹布有什么区别呢？”

lè yáng zǐ tīng le zhè fān gǎn rén fèi fú de huà jiù fǎn huí
乐羊子听了这番感人肺腑的话，就返回

jì xù qiú xué yì qù qī nián zhí dào xué yǒu suǒ chéng cái huí
继续求学，一去七年，直到学有所成才回

jiā hòu lái píng zhe cái xué guǒ rán chéng jiù le yì fān shì yè
家，后来凭着才学果然成就了一番事业。

chéng yǔ “bàn tú ér fèi”，bǐ yǔ zuò shì zhōng tú tíng
成语“半途而废”，比喻做事中途停

zhǐ bù néng jiān chí dào dǐ
止，不能坚持到底。

